

deSingel

do 3 apr 2014

Blauwe zaal Grote podia

Drew Gress Quintet

Drew Gress © Juan-Carlos Hernandez

inleiding Hugo De Craen | 19.15 uur | Blauwe Foyer
begin 20 uur | pauze omstreeks 20.50 uur | einde omstreeks 22 uur

jazz & more 2013-2014

Mopo

1000 Quartet

di 22 okt 2013

The Whammies

wo 13 nov 2013

Takase & Mahall & Wouters

do 5 dec 2013

Brussels Jazz Orchestra & I Solisti del Vento

wo 22 jan 2014

Myra Melford's Snowy Egret

wo 26 mrt 2014

Chano Domínguez Quartet

za 29 mrt 2014

Drew Gress Quintet

do 3 apr 2014

Bill Carrothers' Armistice 1918

do 8 mei 2014

Drew Gress Quintet

Tim Berne altsax

Ralph Alessi trompet

Russ Lossing piano

Drew Gress contrabas

Tom Rainey drums

7 Black Butterflies

Gelieve uw GSM uit te schakelen.

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling | concert | tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ...
betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling | concert | tentoonstelling van uw keuze.
Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets
te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER,
Kasteeldreef 6 | Schilde | +32 (0)3 384 29 70 | www.tklavervier.be

Grand café deSingel open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren: +32 (0)3 237 71 00 | www.grandcafedesingel.be
drankjes | hapjes | snacks | uitgebreid tafelen

Geduld, fijngevoeligheid, raffinement, toewijding

Drew Gress mag dan al een improviserend muzikant zijn, hij is ook van het type dat nooit over één nacht ijs gaat. Zo is het geen toeval dat hij al bijna veertig was toen zijn eerste eigen plaat verscheen. Op dat moment had hij al onmetelijk veel kilometers op de teller staan in ensembles van onder anderen Uri Caine, Fred Hersch, Don Byron, Dave Douglas, Ellery Eskelin, John Abercrombie, John Hollenbeck, Marc Copland en Kenny Werner. Ook de stilistische diversiteit van die ensembles is veelzeggend: Gress is iemand die van vele markten thuis is en zich met plezier engageert voor heel verschillende soorten jazz. Hij is niet het soort muzikant dat al vroeg zijn parcours kent, geen stormram maar een zoeker, niet te beroerd om geduldig uit te zoeken wat de kwaliteiten zijn van de groep waarin hij is beland. Een fijnproever ook. Geduld, fijngevoeligheid, raffinement, toewijding: het zijn kwaliteiten die in de jazzwereld hoog aangeschreven staan.

Beangstigende gewoonten

Die eerste plaat 'Heyday' (1998, Soulnote) verscheen nog niet eens onder eigen naam maar onder de naam van de groep Jagged Sky, een kwartet met altsaxofonist Dave Binney, gitarist Ben Monder en drummer Kenny Wollesen. Toch was het Gress' kind, hij had immers alle composities geschreven, composities waar de groepsleden het aanvankelijk zelfs behoorlijk moeilijk mee hadden, vanwege de 'beangstigende' gewoonte om strikt genoteerde muziek te combineren met heel open passages en elementen. Die gewoonte zette hij verder op 'Spin & Drift' (2001, Premonition), waarop hij zelf naast bas ook pedal steel gitaar speelde en waarvoor hij saxofonist Tim Berne, pianist Uri Caine en drummer Tom Rainey kon strikken, bijna een voorafspiegeling van zijn huidige groep. Die groep werd realiteit vanaf de derde plaat '7 Black Butterflies' (2005, Koch), zonder Caine maar met Craig Taborn op piano en daarbij nog Ralph Alessi op trompet. Die groep is op de opvolgers The Irrational Numbers (2008, Koch) en The Sky Inside (2013, Pirouet) dezelfde gebleven.

De zoekende fase

Berne, Alessi, Taborn en Rainey "behoren tot de drukst bezette muzikanten van New York," vertelde Drew Gress in 2007 in een interview voor www.kwadratuur.be. "Ik ben dan ook heel tevreden

dat ze tijd maken voor mijn band. Ik heb me steeds voorgenomen om niet te werken wanneer niet iedereen er kan zijn." Hoewel hij daarvan intussen al is moeten afstappen. Craig Taborn heeft het door een te drukke agenda of door blessure al enkele keren laten afweten en werd dan vervangen door Simon Nabatov of (zoals deze keer) door Russ Lossing.

Toch zorgt tweerichtingsverkeer voor een echte en hechte groep. Dat wil niet zeggen dat het kwintet echt vaak samenspeelt. Een tournee wordt kort voorbereid, met een handvol repetities om het materiaal te verkennen en misschien een cluboptreden of twee. Daarna is het 'on the road'. Je kunt immers ook té goed voorbereid zijn, vindt Gress, de groep mag best nog in een zoekende fase zitten. Hij wil dat iedereen minstens gedeeltelijk ook speelt op het gehoor, dat verhoogt de spanning en houdt de geesten scherp.

Hypermodern contrapunt

Bedachtzaam en toch soepel en altijd bereid tot een pittig avontuur, dat is Drew Gress in een notendop. Zo heeft hij over de samenstelling van de groep goed nagedacht, meer bepaald over de confrontatie van de visionaire klankarchitect Tim Berne en de subtiele lyricus Ralph Alessi. "De opvallend verschillende benaderingen die Ralph en Tim hebben van improvisatie heeft mij inderdaad gefascineerd. Ik wilde in mijn muziek momenten van hypermodern contrapunt, iets als 21ste-eeuws dixieland. Dat is voor mij het toppunt van muzikale conversatie, veel interessanter dan de top-down benadering van de iconische jazz, waar een persoon aan het woord is met alleen occasionele commentaar van de anderen, zoals zittingen in het Britse parlement. Ik vind het meer stimulerend wanneer de vloer vrijgelaten wordt voor een muzikaal debat." Monologen, dialogen, groepsgesprekken en kruisverhoren: zowat alle vormen van conversatie komen aan bod in een interessante polyfonie die op elk moment schijnbaar alle kanten op kan.

Lichaamsbeheersing en flexibiliteit

De contrabassist Drew Gress is al even bedachtzaam en intelligent als de bandleider. Op YouTube kun je filmpjes bekijken waarin Gress lesgeeft. Dan heeft hij het over lichaamsbeheersing, over de noodzaak om de rechterarm soepel en los te laten bewegen om de snaren vol en rond te kunnen beroeren. De armspieren moeten los bewegen, niet strak staan. Het lichaam moet zachtjes dansen rond de bas, het instrument mag niet in een houdgreep genomen worden. Hij zegt zulke dingen op fluweelzachte maar bijzonder overtuigende toon. Ook over het improviseren heeft hij zo zijn ideeën. Krampachtigheid

is ook daar uit den boze. Typische fout: mordicus proberen om het ritme van de onderliggende akkoorden van de compositie te volgen. Niets zo plomp als een bassist die altijd precies op de wissel landt met precies de juiste noot. Je moet er flexibel mee omspringen, vindt Gress, je moet de lijn die je maakt, altijd voltooien en erop vertrouwen dat je wel een elegante uitweg vindt. Dat komt de helderheid en de kracht van het verhaal ten goede.

Tussen de plooiën

En dan is er de componist. Die komt fantastisch uit de verf op de recentste cd *The Sky Inside*, waarop de composities nog verder van de mainstream verwijderd zijn dan op eerdere platen. Dat heb je echter bij oppervlakkige beluistering niet in de gaten, er zit een natuurlijke flow en elegantie in die het onderliggende kluwen prachtig versluiert. Luister naar de openingstrack *No Saint*, gebouwd op een complexe baslijn waarboven de twee blazers een grote boog spannen om uit komen bij een vrije improvisatie met weinig houvast. Of naar *In Streamline*, een schijnbaar eenvoudige ballade met een poëtische melodie door Alessi en zacht pianospel, maar met een grote ritmische spanning. In de titeltrack schuift Gress zelfs een streepje elektronica binnen, zij het niet brutaal maar subtiel in het weefsel gestikt. Er gebeurt vanalles op deze plaat, maar je moet het tussen de plooiën zoeken, het ligt niet zomaar voor het rapen. Geduld en fijngevoeligheid worden inderdaad ook van de luisteraar verwacht.

Didier Wijnants

Drew Gress

Drew Gress is één van de meest gevraagde bassisten uit New York. Hij is al jaren een vast lid van het Fred Hersch Trio. Verder speelt hij o.a. bij John Abercrombie, Ralph Alessi, Tim Berne, Don Byron, Uri Caine, Bill Carrothers, Ravi Coltrane, Marc Copland, Mark Feldman, John Hollenbeck, Tony Malaby en John Surman. Hij leidt ook eigen groepen met sidemen als Ralph Alessi, Tim Berne en Craig Taborn. In zijn recentste project, 'The Irrational Numbers' (Premonition), horen we Dress als een origineel componist voor kwintet.

Tim Berne

Saxofonist Tim Berne is een volstrekt eigenzinnige muzikant en katalysator in de New Yorkse Down Town Scene. Hij is een soort do-it-yourself-jazzsaxofonist die tegelijk melodieuze en avant-gardistische muziek maakt. Hij werkt regelmatig met grote namen uit de New Yorkse improvisatiescene zoals drummers Joey Baron en Tom Rainey, toetsenist Craig Taborn, bassist Drew Gress en de Franse gitarist Marc Ducret. In Buffalo Collision werkt hij ook met leden van trio The Bad Plus.

Ralph Alessi

Ralph Alessi is een Amerikaanse jazz-trompettist, actief in de avant-garde-jazz. Zijn ouders waren klassieke musici. Sinds 1991 is hij actief in de jazzscene van New York, waar hij o.a. speelde met Steve Coleman, Uri Caine, Ravi Coltrane, Sam Rivers en Don Byron. Sinds 2002 doceert hij aan de jazz-afdeling van de New York University. Ook richtte hij in Brooklyn de School for Improvisational Music op, waar workshops in geïmproviseerde muziek worden gegeven.

Russ Lossing

Pianist Russ Lossing vervangt in dit programma Craig Taborn. Lossing is een zeer actief componist en pianist. Hij schreef meer dan 400 werken en 21 film scores voor zowel avant-garde kortfilms als documentaires en langspeelfilms. Als leader nam hij 12 cd's op en als sideman meer dan 30, met wereldberoemde artiesten als Paul Motian, Dave Liebman, John Abercrombie, Mat Maneri en Mark Dresser.

Tom Rainey

Drummer Tom Rainey studeerde aan Berklee College of Music en ging daarna in New York samenspelen met artiesten als Tim Berne, Nels Cline, Fred Hersch, Tony Malaby, Tom Varner, Drew Gress, Kenny Werner, Mark Helias en Simon Nabatov. Hij is een gereputeerd sessie-muzikant en heft in een carrière van meer dan 25 jaar ongeveer 80 platen opgenomen.

meer Jazz & More in deSingel

Bill Carrothers Armistice 1918

Bill Carrothers piano **Peg Carrothers**
stem **Matt Turner** cello **Drew Gress**
bas **Dré Pallemmaerts** drums
Jay Epstein percussie **Jean-Marc**
Foltz contrabasklarinet

do 8 mei 2014 | Blauwe zaal | 20 uur
€ 25 basis | € 20 -25/65+ | € 8 -19 jaar

Australische infanterie, Garter Point, Zonnebeke, 27 sep 1917 © Captain Frank Hurley

deSingel

Internationale Kunstcampus

architectuur

theater

dans

muziek

www.desingel.be

t+32 (0)3 248 28 28

Desguinlei 25

B-2018 Antwerpen

 deSingelArtCity

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van de Provincie en de Stad Antwerpen.

mediasponsors

